

MARIE REJFOVÁ

KDO MÁ POD ČEPICÍ

A JINÉ POVÍDKY

**KDO MÁ POD ČEPICÍ
A JINÉ POVÍDKY**

KDO MÁ

MARIE REJFOVÁ

POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY

Mystery Press

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Marie Rejřová, 2023
Cover Art & Illustrations © Daniel Špaček, 2023
Book Design © Veronika Kopečková, 2023
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-542-5 (pdf)

Knihy Marie Rejfové
v nakladatelství **MYSTERY PRESS**

Josefína Divišková

**KDO JINÉMU JÁMU KOPÁ
KOMU STRAŠÍ VE VĚŽI
KDO MAŽE, TEN JEDE
KOČKA MYŠI NENECHÁ
KDYŽ SE VOSY VYROJÍ
JAKO VEŠ V KOŽICHU
KDO MÁ POD ČEPICÍ A JINÉ POVÍDKY**

Ebookové novelky

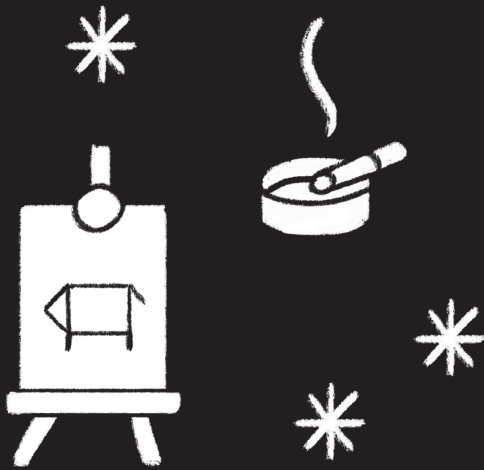
**KDO MÁ POD ČEPICÍ
KDO MÁ ZA UŠIMA**

Samostatné knihy

POVÍDKY SMÍCHOVSKÉ

Připravujeme

JAK SE VAŘÍ NETOPÝŘI

KDO MÁ POD ČEPICÍ

Josefína mrkla na radniční věž na opačné straně náměstí. Hodiny unaveně odbily osmou, jako by i ony ztratily chuť v tomhle mrazivém dni cokoliv dělat. Proklestila si cestu skupinkou důchodců namáčkaných na hlavní dveře poštovního úřadu a rozladěně přidala do kroku, což bylo vzhledem k ledovce pokrývající dláždění chodníku dost riskantní rozhodnutí.

Ale neměla na vybranou. Z těch tří týdnů, které učila na místní umělecké škole, přišla do práce včas jen třikrát. Uvádělo to v nelíčený úžas nejen její kolegy ze sboru, ale i ředitelku Evu Vágnerovou, jejíž výraz „tohle už přesahuje všechny meze“ nevěstil vůbec nic dobrého. Josefína ale svou absenci považovala stále za úspěch.

Konečně. Zahnula za roh, přešla malý parčík a vydala se kolem železného plotu, za nímž stála škola. Tak jako každé ráno i dnes přejela rukou po pokroucených kovaných tyčích statečně odolávajících pravidelným nájezdům bezdomovců. Znovu ji uspokojil fakt, že žádná nechybí, a v daleko lepší náladě vešla do budovy.

Ovanul ji teplý proud vzduchu a vůně terpentýnu. Kromě bytu školníka a tanečního sálu se v přízemí nacházela malá výstavní síň. Ze stěn na člověka zíraly obrazy žáků, na podlaze i improvizovaných podstavcích stály neuměle vymodelované skulptury, vázy, kachle a další dětské výrobky z keramiky. Uvědomila si, že na ni ve třídě čeká halda výkresů, které musí ještě dnes zapaspartovat,

a obrátila oči v sloup. Místo toho, aby stála u plátna, bude se patlat s lepidlem...

Někde nahoře bouchly dveře a ven se spolu s chlapeckým smíchem vyvalily pečlivě odměřované klavírní stupnice. Zula si kozačky a jen tak v ponožkách opatrně vystoupala do prvního patra. Zvuk klavíru utichl. Rozhlédla se jako zloděj a potichu se proplížila kolem ředitelny. Jemné cinkání ozývající se zevnitř prozrazovalo, že její šéfová si právě uvařila čaj, což pro Josefínu znamenalo skoro deset minut k dobru. Po špičkách vyběhla do podkroví, kde byla prostorná třída výtvarné výchovy a ateliér v jednom.

„Pane Žemličko,“ zaslechla kolegu Ivana Chatrného, „to, co mi tady říkáte, mě opravdu nezajímá. Řeknu ředitelce, že kašlete na svou práci.“

„Takovejch pár maličkosť, a vy s tím hned za Vágnerovou!“ pronesl vztekle druhý hlas.

„Maličkosť! To je tak těžký na noc zapnout alarm?! To snad nemyslíte vážně!“ rozčiloval se Ivan.

Jako sochař stojí Chatrný za starou bačkoru, pomyslela si Josefína, když potichu zaplula do miniaturní šatny hned vedle třídy, ale v tomhle má pravdu. Školník Žemlička měl rozhodně vřelejší vztah k alkoholu než ke svým povinnostem.

„To je pořád dokola: zapni alarm, vypni pec, zapni pojistky, vypni topení...“ vrčel dotyčný.

„Na shledanou!“ přerušil ho Ivan nekompromisně.

Kolem šatny prošel školník zlostí rudý až k uším odstávajícím od jeho plešaté hlavy.

„Dobrý den,“ pozdravila ho a vykoukla za ním na chodbu.

„Jo!“ štěkl přes rameno místo odpovědi a ztratil se na vrcholu schodiště.

„Josefína?“ ozval se Ivanův hlas.

„Ano?“ Vklouzla do svých křiklavě fialových balerín.

Odmítala nosit šeredné pantofle, které ředitelka všem zaměstnancům pořídila ze školního fondu. Svlékla si kabát, stáhla tmavé vlasy do culíku a vešla do třídy.

Ivan se skláněl nad dlouhým pracovním stolem plným dětských obrázků a s jazykem vystrčeným mezi zuby lepil papírový rámeček na poslední z nich. V triku a úzkých džínách vypadala jeho vytáhlá hubená postava ještě neduživěji než obvykle. Bledý obličej, je muž dominoval špičatý nos, rámovaly světle hnědé vlasy, stylizované do bohémsky pačesatého účesu. Působil křehce, jako by se jeho tělo mělo každou chvíli rozpadnout. Nešlo jí na mysl, jak někdo tak subtilní dokáže celý den bušit majzlíkem do kamene. Vůbec jediné pochopitelné na tomhle třicátníkovi bylo jeho příjmení.

Když vešla, vrhl na ni zamilovaný pohled. V duchu si povzdychla a rozhodla se, že bude na Ivana Chatrného dnes milá. Už jen proto, že udělal práci za ni.

Přistoupila k němu a usmála se: „Ženu se do práce a už mám hotovo.“

„Nemohl jsem ráno spát,“ řekl se špatně předstíraným klidem a narovnal se.

To ti tak budu věřit, pomyslela si, ale faktem zůstalo, že jí ušetřil spoustu času, rozčilování a upatlané ruce.

„Díky,“ obdarovala ho svým nejroztomilejším úsměvem. Musela při tom zaklonit hlavu jako turista pod Eiffelovou věží. „Vstávání do práce je snad ta nejhorší věc na světě.“

Významně na ni pohlédl. „Člověk si zvykne na všechno. Zvlášť když se do práce těší.“

A jejda, zatrnulo jí.

„Ojakživa jsem žila na volné noze,“ pokusila se stočit hovor jiným směrem. Než bude pozdě. „O praktické věci se staral manžel.“

„Poslední dobou se do školy těším hodně,“ pokračoval, aniž by jejím slovům věnoval sebemenší pozornost.

V počínající panice mrkla ke dveřím. Mohl by někdo přijít...

„Muž vozil Vincenta – to je náš syn – každé ráno do školy,“ pravila překotně. „Zařizoval věci kolem domu, financí.“ A své milenky, dodala v duchu.

Pokročil k ní. Krční obratle jí samou námahou luply.

„Je právník,“ nevzdávala se. „Praktické věci mu šly vždycky líp od ruky.“

„Napadlo mě,“ podrbl se rozpačitě na krku, „nechtěla byste...“
Krindapána.

„Nechtěla byste zajít na večeři?“

„Já...“ koktala. „Dnes?“ Protáhla se kolem něj k psacímu stolu, který užívali společně, a vzala do rukou malou, červeně glazovanou misku. Na jedné straně byl namalovaný drobný černý ptáček.

„Hezká,“ pokusila se odvést řeč stranou.

„Ráno mi ji dala matka,“ přiblížil se k ní tak opatrně, jako by čekal, že mu ten kus keramiky hodí do obličeje. „Jestli na dnešek nic nemáte?“

„Nemám, ale...“, marně přemýšlela, jak z celé situace vybruslit.

„V sedm?“

Tak.

„Tak jo,“ přikývla. Nějak to dopadne. Ostatně od rozvodu si se žádným mužem ven nevyšla.

„Paráda!“ zavýskl jako kluk, ale rychle se vzpamatoval a pokusil se zatvářit distingovaně.

K Josefíně nesmírné úlevě nedostal k dalším projevům náklonnosti už příležitost, protože v ten okamžik se chodbou rozlehl klapot podpatků a do místnosti vkráčela žena v těsném kostýmku. Když spatřila Josefínu, zarazila se a mimoděk mrkla na hodinky.

„Dobrý den,“ pozdravila ji Josefína s úsměvem od ucha k uchu a položila nádobku zpět na stůl. Rozhodit Evu Vágnerovou hned takhle po ránu bylo nečekaně příjemné. Nesnášela ředitelčinu pečlivě

udržovanou vizáž dámy z lepší společnosti a snobské manýry. Možná kdyby nosila pantofle jako ostatní...

Ředitelka nehnula brvou a obrátila se k Ivanovi: „Jste hotový?“ „Úplně,“ ošil se.

Změřila si ho zkoumavým pohledem. Sahala mu sotva po ramena, ale v ten moment to byl on, kdo nabral trpasličích rozměrů. Nikdo netušil, jak to tahle žena dělá, ale seděla na postu ředitelky jako žába na prameni. Nezničitelná a věčná.

„Dobře,“ řekla, aniž by z něho spustila zrak. „V devět hodin vám, Josefíno, přijdou děti na keramiku.“

Při troše úsilí Josefíně úsměv z tváře nezmizel. Hodiny se školkáci, jak nazývala své nejmenší svěřence, nebyly sice z jejích nejoblíbenějších, ale lepší než drátem do oka, jak by řekli její pubertální synovci Ládík a Bertík.

„Vím,“ zalhala a jala se uklízet pracovní stůl.

Do Ivana jako když píchne. „Pomůžu vám!“ přiskočil k ní.

„V pohodě.“ Ustoupila krok stranou a nechala ho, aby se činil místo ní. Byl opravdu legrační. Možná že ten večer nebude úplně marný.

„A poznamenejte si, že zítra dopoledne bude porada,“ připomněla se ředitelka.

„Ano, ano,“ odvětila natěšeně, jako by ji nazítří čekalo ohromné povyražení.

Jenže ve skutečnosti to pro ni znamenalo obavy, aby nezaspala, nekvalitní spánek zpestřený několika nočními pochody na záchod a ranní let přes město.

Ivan srovnal výkresy do úhledného komínku a dal si ruce v bok. Eva Vágnerová si striktně zakládala na tom, aby chodby městského úřadu a stěny tamních kanceláří krášlily práce dětí z její umělecké školy. Dělo se tak již léta, bez ohledu na to, kterého měl Brod starostu.

„Odesu je během dopoledne,“ zamumlal.

Ředitelka nesouhlasně našpulila rudé rty, ale neřekla nic a odešla.

Když její kroky dole pod schody odezněly, Josefína si sedla a ospale si položila hlavu do dlaní. „Budete vařit kafe, Ivane?“

„Pro vás cokoliv, Josefíno,“ nasadil výraz varietního kouzelníka a jakýmsi eskamotérským kouskem se v jeho ruce objevila igelitová taška s reklamou na známý časopis pro pány. Zatřepal s ní, ale místo bílých králíčků vytáhl pytlík mleté kávy.

„Čerstvá,“ pronesl triumfálně.

Zatleskala.

Položil sáček na stůl, natáhl se pro výkresy a nacpal je do tašky.

Bylo jich pouze deset. Ale i kdyby se do třídy nahrnula jen polovina z nich, nepřestala by Josefína počítat minuty, které zbývaly do konce hodiny.

„Paní učitelko,“ popotáhl chlapeček v modrém tričku v čele stolu a utřel si nudle hřbetem ruky špinavým od keramické hlíny. „Mně to nejde.“

„Máš hotovou kuličku, Pavlíku?“ přešla k němu.

„Mně to nejde,“ kníkl znovu nad neforemnou hroudou.

„Ježišmarjá!“ plácla se do čela drobná holčička s kudrnatými blondátými vlásky a růžovým sobem na bílém pleteném svetříku. „On neumí kouli!“

Děti se rozesmály.

„Janičko!“ napomenula ji Josefína. „Vezmi si váleček a udělej placičku.“

„Laura mi ho nechce půjčit! A Honzík taky ne!“ žalovala na ostatní děti.

„To není pravda!“ ozvali se dotčení.

„Je!“ Janička zkrabatila andělský obličej zlobou a založila si ruce na prsou. „A mě už to nebaví!“

„Přestaň!“ zvýšila hlas Josefína a ukázala na dívčinu dokonalou kuličku. „Vyhlaď si to vodou!“

Raději se otočila k dětem pracujícím na druhé straně stolu. Tahle Janička Pařízková bylo učiněné boží dopuštění. Programově rozmazlovaná příliš zaměstnanými rodiči si dělala, co chtěla, bez ohledu na okolí. Tím doháněla k naprostému šílenství učitelky v mateřské škole a „hlídací tety“, které se u nich doma střídaly jako roční období.

„Tak, Lucinko,“ Josefína se sehnula k holčičce se zrzavým copem a milionem pih na nose. „Obtáhni si drátkem šablonu. Opatrně, abys kočičce neuřízla ocas. Přidám ti ještě na ouška a čumáček.“ Sehnula se k igelitovému pytlíku položenému na zemi, v němž uchovávala vlhkou hlínu, a zajela prsty do mazlavé hmoty.

„A proč neděláme pejska?“ zeptala se dívenka.

Josefína pokrčila rameny a položila před holčičku ždibec šamotky. „Kočičky jsou taky hezké.“

„To jsou,“ popotáhl nosem Pavlík. „Ale smrdí.“

„Ne, ne!“ oponoval brýlatý Honzík a zavrtěl se na židli, jako by měl v zadečku osiny.

„Jo, jo!“ nedal se Pavlík.

„Našemu tátovi smrdí nohy,“ přispěla do hovoru růžolíčí Laura, zatímco s vyplazeným jazykem usilovně měnila kuličku v mikroskopicky tenkou placku. „Proto s ním maminka už nespinká v posteli.“

„Lauro! Máš to moc tenký!“ vzala jí váleček z rukou Josefína. „Janičko,“ obrátila se zpět k blondýnce a strnula. Holčička podle pokynů pracovala na kuličce, na tom by nebylo nic špatného, avšak to, v čem si namáčela prsty, nebyl plastový kelímek od jogurtu, jaký používaly ostatní děti, nýbrž červená miska kolegy Ivana.

„Kdes to vzala?!“ zvolala rozzlobeně Josefína, i když předem znala odpověď.

„Na stole,“ odvětila Janička prostě. Tvářila se ještě netečněji než pletený sobík na svetříku, který mezitím získal tmavě hnědý odstín.

„Okamžitě tu mističku vrať, kde byla!“ křikla Josefína. Čert aby vzal tohle dítě! „Jestli pan učitel zjistí –“

„Slyšela jste to?!“ Kdosi ji náhle uchopil za předloktí.

Leknutím až nadskočila. Spatřila kolegyni Renatu Hadrbolcovou, kyprou učitelku zpěvu s altem objemným jako její hrudník.

„Ivanova matka je mrtvá!“ šeptala tak nahlas, že to muselo být slyšet až na druhý konec třídy.

Smůla, rande se nejspíš odkládá, proběhlo Josefině nezadržitelně myslí. Teď, když si na tu představu začala pomalu zvykat...

„Paní učitelko, já mám nudli,“ zaslechla za sebou Pavlíkovo kňourání.

„Chudák,“ pronesla Renata zkroušeně.

„Kapesník má u sebe,“ mávla rukou Josefína. Takže večer jako obvykle: sklenička bílého vína a malování.

„Jak můžete být tak cynická?“ vykulila oči Renata.

„Co?“

„Ivanovi umřela maminka,“ pronesla Renata s pečlivě odměřenou dávkou dramatického chvění v hlase. „A vy řešíte jen to, jestli má do čeho smrkat!“

„Jako Ivan?“ Teď zas pro změnu nechápala Josefína. „Pavlík má kapesník!“

„Já ho mám taky!“ ozvala se Lucinka.

„Já taky!“ nezůstala pozadu Laura.

„Já mám v trenýrkách bobek, paní učitelko,“ prohlásil Honzík se slzami na krajíčku.

Vila rodiny Dostálových se zimomřivě choulila uprostřed zmrzlé zahrady. Z komína stoupal slabý proužek kouře.

Josefína se vydala po šterkové cestičce vedoucí mezi starými ojíněnými rododendrony a plnými doušky nasávala klid, který tu vládl. Za celý den ve škole toho měla dost. Potom, co se vypořádala se

skupinou školáků, ji ředitelka zavalila úkoly tak zbytečnými, že ke konci pracovní doby dokázala udržet radostný výraz opravdu jen stěží.

Potichu odemkla vchodové dveře a opatrně je za sebou zavřela. Pár dní jí trvalo, než přišla na způsob, jak to udělat, aby nezavrzaly. Překročila stejně zrádný práh a vstoupila do studené chodby. Ještě dva metry a dostane se ke svému bytu.

„Můžeš mi, prosím tě, říct, proč se tady plížíš jako zloděj?“ promluvila její sestra Miroslava z horního schodu.

Co jí na to měla říct? Co je tady, plíží se takřka všude. V tomhle malém městě znal každý každého a Josefínu, navyklou na anonymitu pražského prostředí, naučil místní život příliš na sebe neupozorňovat.

Neměla ale nárok si na cokoliv stěžovat, neboť s manželem se z jejich pražského bytu nevytratily jen stohy spisů, které si z advokátní kanceláře nosil domů, ale i peníze. Devatenáctiletý Vincent po několika bezútešných měsících naprostého chaosu našel útočiště na koleji a ona se odstěhovala do Brodu. Zabydlela se v přízemí staré otlučené vily s kupou příbuzných nad hlavou a s největším sebezapřením přijala místo učitelky, pevně rozhodnuta udělat v brzké době vše pro to, aby nemusela ráno vstávat.

„Neplížím se,“ vzdychla odevzdaně.

Při pohledu na Miroslavu v decentním svetříku nicneříkající barvy, teplé kárované sukni pod kolena a domácích bačkorách ji znovu napadlo, jak mohli jejich rodiče přivést na svět dvě tak odlišné bytosti.

Miroslava, pečlivá, svědomitá a v každé situaci korektní profesorka historie na gymnáziu, ze všeho nejvíc uznávala svá dvě „pé“: povinnost a přesnost. Podle ní jen takový postoj dával životu řád.

Bohužel, tyto zásady striktně vyžadovala i po svém okolí – ke zlosti všech studentů, kolegů, rodiny, pošťáků, popelářů, školníků,

výpravčích i prodavaček. A samozřejmě k nelíčené hrůze Josefíny, která si „huntovala psychickou i fyzickou kondici nekoordinovaným a chaotickým přežíváním spojeným s nadměrným inhalováním ředidel a pitím alkoholu“.

„Vím, co vidím,“ prohlásila Miroslava věčně.

Josefína pokrčila rameny a zalovila v kabelce. Pitomý klíče... Jasně, když je člověk potřebuje rychle najít, nejsou k mání.

„Jdeš večer cvičit?“ Miroslavin hlas se nebezpečně blížil.

Sláva. Josefína odemkla svůj byt takovou rychlostí, jako by ji pronásledoval nebezpečný úchyl, a ne moralizující sestra.

„Zítří,“ houkla přes rameno a vstoupila do malé předsínky. Tiše doufala, že Miroslava nebude chtít jít dál. Těšila se na víno a ticho, ne na víno a přednášku o zdravém životním stylu.

„Dobře.“ Miroslavin hlas se zastavil uprostřed schodiště.

„Ahoj,“ kývla Josefína do škvíry zavírajících se dveří.

Aleluja. Přejela pohledem po svých obrazech a svalila se do měkkého ušáku. Velkými okny vedoucími do zahrady dovnitř pronikaly poslední sluneční paprsky a odrážely se od vršku broušené karafy napůl utopené pod haldou papírů. Mrkla na strop. Barevné spektrum si našlo místočko tam, kde vždycky. Spokojeně zavřela oči.

Zvonění telefonu jí ale nedalo šanci si tuhle chvilku jakseptatří vychutnat. Popuzeně znovu hrábla do kabelky a vytáhla vibrující přístroj.

„Ivane? Slyšela jsem, co se stalo vaší mamince. Je mi to moc líto...“ vyhrkla ze sebe. Kondolování jí nikdy nešlo.

„Víte, já... dnes bohužel...“ řekl.

Otevřela pusku k odpovědi, ale šeptání, které zaslechla na druhé straně, ji přimělo se odmlčet. Vsadila by se o cokoliv, že s kolegou Chatrným je žena.

„Josefíno?“ ozval se po chvíli, aniž by naléhání neznámé ustalo.

„Na shledanou zítří.“ Josefína zavěsila.

Na tohle opravdu neměla náladu.

Vstala a rozsvítila. Přešla z obývacího pokoje do kuchyně a pro-pátrala obsah ledničky. Rybí salát v majonéze nebo párek – nic víc uvnitř nebylo. Tedy pokud nehodlala okusovat kostky zeleninového bujónu nebo lízat z dlaně strouhaný parmazán. Minutu dumala, čím si dnes zkaží žaludek, načež si představila sestru, jak lomí rukama nad nezdravou uzeninou, a to rozhodlo.

Když pozorovala drobné bublinky stoupající ode dna hrnce, vrátila se v myšlenkách k Ivanovi. Vždy na ni působil jako ten párek – unaveně a s prošlou dobou trvanlivosti. Vypadalo to ale, že je v daleko lepší kondici, než jak se stavěl k okolí. Tyhle tiché vody úspěšně klamou tělem a je docela možné, že dnes přišla o velmi zajímavý večer. Na rozdíl od dotyčné, která Chatrnému dělala společnost právě v tuhle chvíli.

V bytě nad ní hodiny odbily pátou. Podle šoupání židlí poznala, že rodina Dostálových usedá k večeři. Později se nahoře nejí. Tedy pokud člověk nepočítá tajné noční rabování spíše ze strany mužského osazenstva a pokoutní ujídání pamlsků z rafinovaně ukrytých zásob v Ládíkově a Bertíkově pokoji.

Usmála se a zajela vidličkou do vroucí vody. K její nelibosti párek po celé své délce praskl.

Druhý den do školy téměř běžela. Jen rychlý pohyb a chladný vzduch ji totiž mohly po třech hodinách spánku probrat k životu. Bylo dávno po půl deváté. Z pošty vycházeli uspokojení důchodci a tvořili na chodníku debatující hloučky.

Během slalomu mezi nimi Josefínino otupělé vědomí náhodou zachytilo informaci o soukromém životě jednoho z místních praktických lékařů, radu ohledně zubní náhrady, stížnost na výši důchodu a lamentaci nad „tou hrůzou, co se stala v zušce“.

„Od rána tam stojí policajti, paní Nekolná.“

„Nepovídejte!“

„Není se čemu divit. Obyčejný lidi nemají peníze, tak kradou.“

„Kam jdete nakupovat, paní Krupičková? Potřebuju na svíčkou...“

Josefíně zatrnulo. Jestli mají babky pravdu, bude celá budova na nohou, a tentokrát se kolem ředitelny bez povšimnutí nedostane. Zrychlila ještě víc. Během cesty přes parčík jí začalo být nepříjemně horko a pod pravým žebrem se ozvala bodavá bolest. Rozhodla se to ignorovat stejně jako pohřební vůz jedoucí ulicí proti ní a statečně zdolávala poslední úsek kolem plotu školy.

Všimla si, že okno do prvního patra budovy je otevřené a dole na sněhu se válí stržená okapová roura. Nad ní stál muž v modré lyžařské čepici a kouřil. Když běžela kolem, zvedl zrak. Potlačila nutkání pozdravit a upalovala dál.

Před vchodem stála dvě policejní auta a vůz s pražskou poznávací značkou. Sotva otevřela dveře hlavního vchodu, zatarasil jí cestu rozložitý příslušník s obrovským knírem.

„Dobrý den,“ pípla a vytáhla se na špičky, aby viděla, co se děje za mužovými zády.

Místo pod schodištěm bylo od prostor výstavní síně odděleno červenobílou páskou. Spatřila ředitelku Vágnerovou bledou jako křída s kapesníkem u nosu v rozhovoru s dalším policistou. Žena oblečená do bílé kombinézy si hodila přes rameno koženou pracovní kabelu a přidala se ke skupině lidí, v jejichž středu poznala školníka a několik zaměstnanců školy.

„Vy jste?“ V zorném poli se jí objevila policistova přísná tvář.

„Učím tu. Výtvarnou výchovu,“ odvětila tónem žačky zkušene z fyziky.

„Občanský průkaz,“ opřel se mohutnou rukou o futro, jako by čekal, že se Josefína pokusí proniknout na zakázané území nepatrnou škvírou, jež ve dveřích zůstala.

Poslušně mu podala doklady: „Co se stalo?“

Neodpověděl. Vytáhl notes a tužku.

Netrpělivě přešlápla. Pot na zádech ji začal studit. To je tak obtížné zapsat si jedno jméno? Zadrkotala zuby. Sakra...

„Hlaste se u komisaře Tvrdíka,“ vrátil jí doklady a ustoupil stranou. Kdyby neměla ztuhlá ramena, možná že by mu i zasalutovala. Vešla dovnitř.

„Josefíno!“ vrhla se k ní Eva Vágnerová, aniž by policista, se kterým ředitelka mluvila, měl šanci jakkoliv zareagovat.

„Zaspala jsem,“ vykoktala zaskočeně Josefína. „Na tu poradu jsem nezapomněla. Já –“

„Odneseš Ivan včera ty výkresy?!“ zašermovala jí nadřízená před očima dokonalou manikúrou.

„Co?!“ Josefína vyvalila nechápavě oči.

„Nemůžu je najít!“ šeptala rozrušeně ředitelka.

„Něco se ztratilo?“ Josefína se rozhlédla.

„Do školy se vloupali zloději. Ivan je překvapil a oni ho zabili!“ zvolala rozrušeně Vágnerová.

Význam těch slov Josefíně docházel jen velmi pomalu. Její mozek odmítal informace takového druhu vůbec zpracovávat.

„Shodili ho ze schodů. Zlomil si vaz.“ Tentokrát slova šéfové pro-
vázal hlasitý vzlyk.

Josefína pohlédla za policejní pásku. Místo pod schody bylo prázdné.

„Víte toho víc než soudní patolog, paní ředitelko,“ ozval se za jejich zády hluboký hlas.

Otočily se. Za nimi stál muž v lyžařské čepici. A také v lyžařské bundě a kalhotách. Mimoděk pohlédla dolů, jestli na jeho nohou neuvidí přeskáče. Podle vrásek v opáleném neoholeném obličejí mu hádala tak pětáctýřicet let, mohl být ale i starší – mátlý ji jeho oči. Modré a studené jako krystalky ledu tam venku.

„Vaše jméno?“ zabodl je přímo do Josefíniných hnědých.

„Josefína Divíšková,“ zvedla bradu. „S kým mám tu čest já?“

„Komisař Tvrdlík,“ odvětil, aniž by z ní spustil zrak.

„Paní Divíšková je na zdejší škole učitelkou výtvarných oborů,“ přidala svou trošku do mlýna Vágnerová.

„Neopouštějte budovu, paní Divíšková,“ řekl stroze. „Později vás vyslechneme.“ Potom se otočil a přidal se ke skupině kolem školníka.

„Tss...“, splynulo jí ze rtů. Nedokázala vysvětlit proč, ale tenhle chlap ji iritoval. „Můžu jít k sobě?“

Ředitelka přikývla a s povzdechem si sedla na kraj jednoho z panelů pro expozici plastik vedle čehosi, co připomínalo rozšlápnutou ulitu obřího šneka. „Nahoře jsou hotoví.“

Nechala ji být a prosmýkla se kolem místa, kde podle všeho nedávno leželo Ivanovo tělo. Bylo to divné, hrozné a absurdní zároveň. Když však viděla nepořádek, který všude panoval, rozházený nábytek, zotvírané šuplíky v kabinetech a učebnách, byla konečně schopná uvěřit tomu, co ti lidé dole tvrdili. Jenže co mohli zloději hledat v obyčejné umělecké škole? Pár starších hudebních nástrojů tu určitou hodnotu mělo, možná ředitelčin počítač, kopírka, ale jinak?

Její třída na tom nebyla o nic lépe než ostatní. Věci ze skříní a psacího stolu se válely na podlaze, pec byla otevřená a vypálené, polámané kočky ležely všude kolem.

„To snad není možný.“ Josefína si přejela rukou po čele a přebrodivila se tou spouští k umyvadlu. Nedostatek spánku a šok udělaly své. Sundala si kabát. Našla skleničku – ještě špinavou od daktyloskopického prášku –, a natočila si do ní vodu. Když pila, zrak jí sklouzl na nepořádek na zemi. Ze změti všelijakých špachtlí, dóz, kartonů a barev vykukoval králík *Playboye*. Poznala igelitovou tašku, do které včera Ivan strčil zapaspartované výkresy. Hořce se usmála a položila prázdnou sklenku na výlevku.

V tu samou chvíli nadskočila úlekem, neboť za zdí, u které stála, se ozvala rána a zvuk tříštícího se skla. Dříve než mohla sama sobě další počínání zakázat, vyběhla ze třídy a rozrazila dveře šatny. Ke svému nesmírnému překvapení spatřila Renatu Hadrbolcovou s prázdnou poličkou v náručí. Pantofle měla mokré a pokryté drobnými střepy. Těsný prostor pomalu plnila pronikavá vůně exotických květin a santalového dřeva.

Josefína vydechla úlevou: „Renato, jste v pořádku?“

Ta však nehnula brvou a rázně vykročila na chodbu. Obličej měla stažený zlostí a v tu chvíli připomínala spíš rozhněvaného nosorožce než učitelku zpěvu.

„Počkejte!“ zvolala za ní Josefína. „Teče vám krev!“

Renata Hadrbolcová se zastavila a vrhla na Josefínu pohled plný zášti: „Ivan tyhle voňavky neměl nikdy rád!“

„Prosím?“

„Nechápu, co na vás viděl!“

Josefína se zmožila jenom na tiché zírání. Renata Hadrbolcová pohodila natupírovanou hlavou a v marné snaze vypadat elegantně odpajdala chodbou do svého kabinetu. Hlasité bouchnutí dveří zaznělo školní budovou jako rána z děla.

„No ty vado!“ ulevila si Josefína.

„Vztahový trojúhelník na pracovišti?“

Kterej kretén zase?!

Komisař Tvrdík.

Tentokrát prostovlasý. S uspokojením zjistila, že jeho nakrátko střiženou světle hnědou kšticí prorůstají šediny. Ukázal rukou do třídy. Všimla si, že má extrémně dlouhé prsty – jako kapsář nebo klavírista. Jenže tohle byl naneštěstí policajt a ona musela chtít nechtít dělat, co požadoval.

Sedla si na židli a natáhla nohy před sebe. Cítila se jako po dvou-denním flámu. Nejraději by zalezla do postele a spala až do večera.

Komisař se opřel o hranu pracovního stolu a podrbal se v počítajícím strništi. „Měla jste s Ivanem Chatrným poměr?“ uhodil na ni bez obalu.

„Já?“ zasmála se. „Ne.“

Zdvihl obočí: „Vaše kolegyně?“

„Která?“ dělala, že nerozumí.

Mlčel.

„Nevím,“ pokrčila nakonec rameny.

„Kdy jste viděla Ivana Chatrného naposledy?“

Sundal si bundu a hodil ji přes opěradlo prázdné židle. Z postranní kapsy vypadla jeho modrá čepice. Povolil si řemen pouzdra s pistolí a nakonec si přetáhl přes hlavu i tlustý svetr.

Zamrkala. Nová policejní taktika, jak znejistit vyslýchanou osobu? Budiž. Rozepnula si černý svetřík a ladně – pokud to ještě v jejím stavu totální vyčerpanosti šlo – si přehodila nohu přes nohu.

„Včera ráno tady ve škole. Byl tady už přede mnou a hádal se se školníkem.“

K jejímu zklamání se v jeho tváři nehnul ani sval. „Ano?“

Vylíčila mu spor těch dvou, jak nejlépe dovedla. „Jak by řekla paní ředitelka, Alois Žemlička je poněkud laxní, co se týče své pracovní náplně.“

„A co byste řekla vy?“ zadíval se jí do očí.

„Chlastá,“ neuhnula pohledem. „Často a rád.“

Pokýval hlavou.

„Že on vytuhnul i včera v noci, když tu byli ti zloději?“ došlo jí náhle.

„Pak už jste Ivana Chatrného neviděla?“ vyhnul se odpovědi.

Je to pravda, teď si byla jistá. Školník byl namol a živly si v budově udělaly party. Kdyby Vágnerová pořídila do školy kamery, mohlo všechno dopadnout jinak. Jediné, do čeho ředitelka investovala,

byl alarm... Moment... jestli v noci alarm nezburcoval policajty, zapomněl ho ten blbec Žemlička zapnout. Anebo ho vypnul Ivan, když si otevíral budovu. Ale co tam tak pozdě dělal? A co ta ženská, kterou slyšela v telefonu? Všechno se zdálo zamotané.

„Ivana Chatrného jste potom ještě viděla, nebo ne?“ vytrhl ji z myšlenek komisařův hlas.

„Co? Ne. Jeho matka měla infarkt a on odešel z práce. Na sedmou jsme měli domluvenou večeři, ale odpoledne volal, že to ruší –“

„Moment,“ skočil jí do řeči, „říkala jste, že jste s ním poměr neměla.“

„To taky neměla,“ ošila se. „Pomohl mi s nějakou prací a já se mu chtěla odvděčit.“ Sama si moc dobře uvědomovala, jak to zní, ale takhle to bylo, ať si ten policajt myslí, co chce.

Nepatrně svěsil koutek. Stačilo to nicméně k tomu, aby jí hnul žlučí. Vstala a zašátrala v jednom z napůl vysypaných šuplíků. Někde tu měla schovaný kus čokolády. Pokud ten zloděj nebyla ženská, má šanci ji najít. Byla tam. Nedočkávě strhla staniol a zakousla se do ní jako do chleba.

„A dál?“ pokračoval v otázkách.

Čokoláda jí vrátila část duševní rovnováhy i vůli spolupracovat. Stoupla si naproti němu a nasadila nekompromisní výraz. „Z večeře se omluvil. Když telefonoval, nebyl sám. Slyšela jsem hlas nějaké ženy.“

„V kolik hodin to bylo?“ nahnul hlavu na stranu. „Zhruba.“

Pěknej chlap, blesklo jí mimoděk hlavou. „V pět. Přesně.“

„Opravdu přesně?“

Je možné, že by si z ní dělal legraci?

„Zeptejte se pendlovek, co má moje sestra v obýváku,“ odsekla.

Natáhl se pro pouzdro s pistolí a hodil si ho přes rameno. „Máte pusku od čokolády,“ poznamenal jako by se nechumelilo.

Nezmohla se na odpověď.

Sáhl pro zbytek svého oblečení: „Kdybyste si na cokoliv vzpomněla, volejte místní policejní oddělení a chtejte strážmistra Švece. To je ten velký, s knírem.“ Potom se obrátil ke dveřím a odešel.

O hodinu a půllitr kávy později se konečně rozhodla udělat něco s nepořádkem ve třídě. V budově vládlo nezvyklé ticho. Policie odjela i s ředitelkou Vágnerovou a učitelé se zavřeli do kabinetů. Jediný, kdo něco dělal, byl školník, který postával u hlavního vchodu a posílal děti domů. Čas se děsivě vlekl.

Posbírala poničenou keramiku do prázdné krabice od barev. Nepřežila víc než polovina koček – mezi nimi i ta Janičky Pařízkové. Představila si kudrnatého andílka běsnícího zlostí a zapřemýšlela, jestli se na příští hodinu se školkáči nehodí marod. A kdoví, jak to bude dál. Je možné, že rodiče odmítnou posílat své ratolesti do školy, kde se vraždí. I když... Vzala do ruky komisařovu čepici a nasadila si ji na hlavu. V dnešní době jsou všichni otrlí. Vágnerová nechá vyvěsit černý prapor a pojedje se dál.

Shýbla se pro igelitovou tašku s výkresy a hodila obrázky na stůl. Řada z nich byla pomačkaná a pro vystavování prakticky znehodnocená. Uchopila jeden zobrazující zimní krajinu s rozesmátými zajíci na saních a odlepila pomačkaný rámeček od podkladového papíru. K jejímu překvapení se na desku stolu snesly čtyři pětitisícikoruny.

„Co ten Ivan blbnul?“ nechápavě přejížděla pohledem z bankovek na sportující ušáky.

Sáhla po další kresbě. Lesní víla s růžovými vlasy a šesti prsty v sobě ukrývala stejnou částku. Zrovna tak nákladní auto s extrémně dlouhým výfukem a holohlavým pánem za volantem. Jakož i princezna, sněhulák a váza s květinami. Dohromady sto dvacet tisíc korun.

Překvapení pomalu přerostlo v obavy. Vypadalo to na pěkný průšvih a Josefína nehodlala dopustit, aby do něj spadla právě ona. Hrábla do kabelky pro mobil.

Strážmistr Švec si uhladil černý knír a přes štůsek bankovek podal Josefíně protokol k podpisu. „Vpravo dole,“ zabručel.

„Kde je komisař Tvrdík?“ osmělila se zeptat a vzala do ruky propisku.

Vrhl na ni pohled obvyklý spíš u vůdce motorkářského gangu než u veřejného činitele. Zaťukal ukazováčkem na místo, kde se měla podepsat, a zvedl se.

Vyryla své příjmení, jako kdyby to byla hliněná destička, a nekus papíru. Tyhle policejní manýry... Jako občanka má právo na informace. Narazila si trucovitě komisařovu čepici na hlavu. Chtěla ji tu nechat, ale teď si ji odnese jako trofej. Nakrknutě vstala.

„O tom, co jste našla, samozřejmě mlčte,“ poučil ji stroze. „A buďte k dispozici na telefonu.“

Zavřela za sebou dveře kanceláře hlučněji, než by se slušelo.

Když vyšla z policejní služebny na ulici, bylo hodně po poledni. Slunce hřálo z azurové oblohy a ze střech odkapával tající sníh. Nadechla se čerstvého vzduchu a po krátkém zaváhání vykročila k domovu. Těšila se, že se nají a na pár hodin zaleze do peřin. Potom bude malovat. Kruci, cvičení...

Raději bude předstírat, že na návštěvu místního fitcentra zapomněla, a riskne Miroslavinu přednášku o nezodpovědnosti vůči svému zdraví, než aby funěla na těch příšerných strojích. Jediné, co na posilování shledávala pozitivním, byli osobní trenéři. Museli se člověku věnovat a dobře se na ně dívalo.

V jedné uličce spatřila Ládíka s Bertíkem. Její milovaní synovci seděli na zábradlí před trafikou a spokojeně pokuřovali. Potichu se k nim zezadu přiblížila.

„Baf!“ vyštěkla jim do zátylků.

Ládík se úlekem sesul z hladké tyče a spadl do sněhu.

Bertík zůstal viset zachycený v uších svého batohu a okamžik mu trvalo, než získal zpět ztracenou rovnováhu.

„Jste padlí na hlavu?!“ zatukala si na čelo.

Bertík vyhodil nedokouřenou cigaretu a nervózně pohlédl na tetu. „Řekneš to mámě?“

Zamračila se. Tihle patnáctiletí kluci jsou pěkná kvítka, ale na výchovu pubertáků expert zrovna nebyla. Jen díky prozíravosti bývalého muže a Vincentově inteligenci nevyrostl z jejího syna sociální deviant. Nemá tudíž ani to nejmenší právo zasahovat Miroslavě do výchovy.

„Neřeknu,“ odpověděla přísně. „Ale v životě vás už nechci vidět kouřit.“

„Kouřit?“ Oba se zatvářili jako pitomečkové.

„Padejte!“ napřáhla ruku.

Strčili pěsti do kapes a s potutelným smíchem pomalu vykročili do centra.

Sledovala jejich klátící se postavy, dokud nezmizeli za nejbližším rohem. Že těsně vedle chodníku zastavilo auto, si uvědomila, až když ji řidičovy dveře štouchly do boku.

„Jste normální?!“ ohradila se proti muži vystupujícímu z vozu těsně před tím, než si uvědomila, že to je komisař Tvrdek.

„Máte moji čepici,“ odvětil klidně a přistoupil k ní.

„Hezky hřeje,“ nenechala se zaskočit.

„Právě,“ usmál se a rozhodil rukama.

Vypadá jako malý kluk, co mu rozkopali sněhuláka, napadlo ji. Chlapi jsou roztomilí, když něco potřebují. Sundala si čepici a podala mu ji. Studený vítr jí vletěl do vlasů, až se oklepala zimou.

„Potřeboval bych s vámi mluvit,“ řekl již svým obvyklým tónem nepřipouštějícím námitky a rozhlédl se, čepici stále v ruce. Vzápětí ukázal na restauraci *U Křepelků*. Byl to jeden z lepších podniků ve městě, který navštěvovala brodská smetánka a místní podnikatelé.

Josefína tam byla jen jednou na večeři s Miroslavou a její rodinou. Nebýt dvojsmyslných vtípků Ládíka s Bertíkem, kterými všem okolo zpříjemňovali čekání na jídlo, umřela by tenkrát hlady a nudou. Ale koneckonců, bylo tam alespoň teplo.

„Proč ne,“ zatvářila se blahosklonně, jako by měla na výběr.

V restauraci posedávalo jen pár hostů. Uprostřed probublávalo velké akvárium se dvěma červenými karasy. Vyřezávané rohové lavičky pokryté sametovými sedáky, těžké zdobené lampy a bar obložený břidlicí se snažily vyvolat dojem honosnosti. Místností se nesl tlumený hovor a reprodukováná hudba.

Komisař hodil čepici a bundu na lavici hned u akvária a pomohl jí z kabátu. Překvapeně mu přičetla body k dobru a sedla si naproti němu. Mávl na číšníka. „Dvě kávy.“

„Já prosím velkou desítku a jídelní lístek,“ skočila mu do řeči.

Nedal na sobě nic znát, ale přišlo jí, že jeden z karasů za jeho hlavou na ni vypouklil oči, jako by viděl ufo.

Zrudla. „Mám strašnej hlad.“

Vytáhl krabičku cigaret a zapálil si. „Volal mi strážmistr Švec.“

Mrkla na něj přes okraj jídelního lístku.

„Vezeš zrovna paní ředitelku z Prahy od výslechu. Byla z vašeho nálezu upřímně vyděšená.“

Představila si Evu Vágnerovou, jak v přehrávaném zděšení lapá po dechu a bujná ňadra se jí rozrušením dmou. Komisař Tvrdík galantně otevírá okénko a zpomaluje na přiměřenou rychlost...

„Máte vybráno?“ vstoupil jí do představ číšníkův hlas.

„Bramborák,“ tipla naslepo to první, co jí napadlo. Bože, to už si mohla rovnou objednat topinky s česnekem.

„Bude to zatím všechno?“ zeptal se číšník a naservíroval jim pití.

Přejela bříškem palce po orosené stěně sklenice a pak se žíznivě napila. Pivo chutnalo báječně. Přivřela oči blahem a opřela se.

„Ty výkresy paspartoval pan Chatrný,“ řekl.

Hřbetem dlaně si setřela z horního rtu pěnu. „Původně jsem to dostala za úkol já, ale udělal to včera brzo ráno, ještě než jsem do-
razila do práce.“

„Tušíte proč?“ natáhl se pro cukřenku.

Přeci kvůli mně, blesklo jí myslí. Proč by to jinak dělal? Zvedla půllitr k ústům a znovu si pořádně zavdala. Nebyla si jistá, ale na chvíli měla pocit, že se jí větší ryba v akváriu směje.

„Myslela jsem si, že kvůli mně,“ ušklíbla se a mávla prázdnou sklenicí na číšníka.

„To je ta práce, za kterou jste se mu chtěla...,“ odmlčel se, „...
odvděčit?“

Cítila, jak jí stoupá tlak. Možná, kdyby mu strčila hlavu k těm šupináčům... Zachránilo ji další pivo a talíř plný voňavých bramboráků. Neodpověděla a dala se do jídla.

„Dobrou chuť,“ típl nedokouřenou cigaretu a napil se kávy.
„Kam měly ty obrázky přijít?“

Zvedla zrak od jídla. Díval se jí do výstříhu, nebo do talíře?

„To vám Vágnerová neřekla?“ podivila se. „Na městský úřad. Nepracuju v zušce dlouho, ale posílá je tam celkem pravidelně. Chcete bramborák?“

„Vypadají pěkně. Jestli vás to neurazí...,“ překvapil ji.

Aha, tak ne prsa, ale žvanec. Podala mu talíř a pozorovala, jak se cpe.

„Kolik bylo těch zlodějů? A už se zjistilo, co ukradli?“ nadhodila po chvíli.

„To vám říct nemůžu,“ pronesl s plnou pusou.

„Snědl jste mi oběd,“ namítla vyčítavě.

Pohlédl na ni a pak na prázdný talíř. „Nic.“

„To vidím,“ zamračila se. Ještě pořád měla hlad.

„Neukradl nic,“ upřesnil a vytáhl další cigaretu.

„To je divný,“ dala si ruce pod bradu. „Vydrápe se po okapu do baráku s vypnutým alarmem a nevezme si nic.“

„A co když se nahoru nikdo nedrápal?“ vyfoukl obláček dýmu.

„To se ptáte?“

Mlčel. Jako ryba.

Pokusila se rozhýbat otupělou mysl. Jestli je pravda, že po okapu nikdo nelezl, šel zloděj najisto do odemčené školy.

„Kdo zná číselný kód k alarmu?“ vyrušil ji komisař ze zadumání.

„Školník, ředitelka a Ivan určitě,“ odvětila. „Jestli ještě někdo jiný, netuším.“

Svraštila usilovným přemýšlením čelo. „Otázka je, jestli Ivan načapal zloděje, kterému odemkl někdo jiný, nebo si školu odemkl Ivan a překvapil ho zloděj, nebo je zloděj sám Ivan a někdo ho načapal a shodil ze schodů, nebo...“ Škytla. „A teď už nevím, co jsem vlastně říkala na začátku.“

„Zaplatím,“ mávl rukou na obsluhu.

Karasové se poplašeně nalepili na druhou stranu akvária.

Z odpolední dřímoty Josefínu vyrušilo naléhavé klepání na dveře. Zamžourala na mobil. Pět odpoledne. Dvě hodiny, víc jí Miroslava nedarovala.

„Ty spíš?“ sjela ji sestra udiveným pohledem.

„Jo,“ zívla Josefína.

„Víš, že spát přes den se nemá,“ zavrtěla Miroslava nesouhlasně hlavou.

Žádné: Slyšela jsem, že u vás ve škole našli mrtvolu, ušklíbala se Josefína. Podle uvažování její sestry nemůže nebožtík na svém stavu již cokoliv změnit, tudíž je hovor o něm zbytečnou ztrátou času.

„Ale proč jsem přišla,“ pokračovala Miroslava. „Večer jedeme s Karlem do divadla. Chtěla jsem tě poprosit, abys zkontrolovala kluky, až se vrátíš ze cvičení.“

K radosti mé i mých synovců. A taky Karlově. Dobře věděla, že švagr v divadle buď trpí, anebo spí.

„Jo,“ houkla napůl úst.

„Ano?“ Miroslavin hlas poskočil o jednu oktávu.

„Ano,“ zopakovala Josefína poslušně a nahlas. Pořád netušila, jak to Miroslava dělá, ale vždycky, když spolu mluvily, si připadala jako u tabule. „Užijte si divadlo.“

Když Miroslava odešla, strávila Josefína nějakou dobu přemýšlením, jestli je pro její fyzický vývoj tak nutné, aby šla do posilovny. V rozhodování jí nakonec pomohl špek na břicho a deprimující představa komisaře Tvrdíka, jak na ten faldík upírá své pomněnkové oči.

„Doprčic,“ zaklela a otráveně se nasoukala do kalhot. Mohla v klidu zůstat doma a malovat. Proč se vždycky musí objevit nějaký chlap...

Jindy by si večerní procházku užila, ale dnes neměla pochopení pro romantiku zasněžených ulic. Do fitcentra to neměla daleko, ale s každým krokem po kluzkém chodníku litovala čím dál víc, že vylezla z teplé postele. Proplétala se mezi auty a lidmi vracejícími se z práce a byla jí zima. Sportovní bunda přestala plnit účel už několik metrů od Dostálovic vily a předražené kozačky daly najevo, že jsou jen na parádu, téměř okamžitě. V nose ji začala lechtat rýma.

Zastavila se, aby našla kapesník, když si všimla školníka Žemličky za prosklenými dveřmi zastavárny. Máchal rukama před obličejem menšího brýlatého chlapíka jako pominutý. V jednom okamžiku to dokonce vypadalo, že drobnému obchodníkovi vrazí ránu. Jeho společník si to však nenechal líbit a srdnatě vystrkal rozzuřeného Žemličku ven ze dveří.

„Ještě jsme spolu neskončili!“ zařval školník do klinkání vchodového zvonku. Několik kolemjdoucích se otočilo a pak raději rychle přidalo do kroku.

Třísknutí dveří ukončilo jakoukoliv další diskuzi.

„Sráč jeden!“ ulevil si Žemlička a s nadávkami vykročil opačným směrem, než stála Josefína.

Pěkně se nám hoch vybarvuje, pomyslela si a přešla ulici k zastavárně. Z náhlého investigativního popudu, který si později nedokázala uspokojivě vysvětlit, vkročila do krámku.

„Dobré odpoledne, mladá paní.“ Zpoza proskleného pultu plného mobilů, přehrávačů a fotoaparátů vylezl obrylený človíček a úslužně se k ní přitočil. „Čím mohu sloužit?“

„Dobrý den,“ usmála se, jak nejlépe dovedla, aby získala čas si něco vymyslet. „Já... maminka má narozeniny a já bych jí ráda dala nějaký šperk.“

„Moment, mladá paní,“ zvedl prst k nebi, jako by zkoušel sílu větru, a zmizel za nevkusně květovaným závěsem v zadní části krámu. „Něco vám přinesu.“

Nestačila se ani nadechnout k odpovědi a už pokládal na pult krabici plnou všelijakých broží, prstenů a náušnic. „Kvalita i cena je různá, určitě se dohodneme, mladá paní.“

„Ten pán, co tu byl přede mnou, neodcházel zrovna spokojený,“ nadhodila nenuceně a prohrábla se obsahem krabice.

„Ne každý zákazník se umí chovat,“ zasmál se.

„Ale takovéhle jednání, to je ostuda,“ nasadila pohoršený výraz své sestry. „Někdo nedostane, co chce, a už je oheň na střeše. Nebyl to nakonec školník ze zušky? Dcera mi tam chodí na housle, víte?“

„Nějaký vkusný prstýnek pro maminku?“ odpověděl otázkou.

Pokrčila bezmocně rameny a rozhlédla se po obchodě.

Vysoké police byly zaplněné všelijakým harampádím, vázami, oblečením, botami, taškami i porcelánovými soškami. Mezi plastovým nábytkem stálo pár starožitných židlí, stěnu kolem oken výlohy zakrývaly obrazy různých velikostí a ceny.

„Napadlo mě,“ mlžila úspěšně dál, „co spíš nějakou reprodukcí?“

Nehnul brvou. „Máme tu i originály. Jsou to vesměs neznámí autoři, ale... třeba si vyberete.“

„A co vlastně chtěl ten vztekloun?“ zeptala se jen tak mimochodem a předstírala, že ji jedno dílo zaujalo. Byl to zimní les. Holé buky a zamrzlý potok, učiněná deprese.

Cítila jeho upřený pohled na své tváři. „Zamlouvá se vám?“

„Ne,“ koktala. „Vlastně ano. Vezmu si ho. Sestře se bude líbit.“

„Výborně,“ posunul si brýle víc ke kořenu nosu a protáhl se kolem ní. Stoupl si na špičky a sundal obraz. „Rám je z vrchní strany poškozený. Samozřejmě se domluvíme na nižší ceně, ale mohu vám nabídnout jiný, zdobnější.“

„To nebude potřeba,“ sáhla do tašky pro peněženku. Zaplatí a vypadne odsud. Přestávalo se jí tu líbit.

„Ne, počkejte, mám ho tady, jen se podíváte,“ prosmýkl se zpět i s obrazem v ruce.

Váhala. Panebože, je to jen mrňavej majitel zastavárny, řekla si pro sebe nejmíň třikrát.

„Pojďte, prosím, za mnou. Bude to vteřinka,“ usmál se a odhrnul závěs, aby mohla projít.

Ve vedlejší místnosti svítila jen stolní lampička a blikal počítač. Byla tu spousta skříní a zaprášený ponk, na kterém se válelo truhlářské nářadí, klih a prázdné rámy. Vzal jeden z nich do ruky a pokynul jí, aby vešla. Když vstoupila dovnitř, zatáhl za ní závěs. Na chřípí se jí usadil pach kůže, pilin a kdovíčeho ještě.

„Posaďte se,“ ukázal k prázdné židli.

Zůstala stát. Mrkne na ten rám a rychle pryč.

Usmíval se ještě víc. „Oblíbená věta všech učitelů, a vy na ni neslyšíte.“

„Prosím?“ Začala se bát.

„Brod je malé město,“ zasyčel jí do ucha. „Každý zná každého, paní učitelko.“

Couvla, ale on jí s nečekanou silou sevřel paži a strhl ji na židli. „Říkal jsem, abyste se posadila!“

„Nechte mě být!“ zvolala vyděšeně a pokusila se zvednout.

Popadl z ponku pilník a přitiskl jí ho k břichu. „Povíte mi, kde je ta japonská miska, prosím?“

„Jaká miska?!“ Netušila, o čem mluví. Žaludek měla stažený strachy a chtělo se jí čůrat.

„Červená glazura, černý ptáček? Jako výtvarnice jste jistě poznala, že to není jen tak obyčejný kus střepu.“ Začínal jí připomínat rozesmátého klauna. Oči za tlustými brýlemi se mu leskly jako při horečce. „Poslouchám vás.“

Ta miska, uvažovala o překot, na Ivanově stole. Pak ji měla malá Pařížková... potom...

Zvonek u dveří se rozklínal. „Prosím vás...“, hlesla.

„Bud'te zticha,“ zašeptal. „Jedno slovo, a –“

„Dobrý den,“ ozval se kdosi z krámu.

„Máme zavřeno!“ zvolal majitel zastavárny.

Závěs se rozhrnul. Nejprve spatřila hlaveň pistole a vzápětí obrovitého inspektora Švece. „Policie! Odložte zbraň!“ zahřměl hlubokým hlasem. Kdyby ji do pupku nebodal pilník, zeptala by se ho, jestli ji nesveze na harleyi.

Teprve nyní obchodníkova tvář zvažněla. Dokonce vypadal smutně. Povzdychl si a položil nástroj zpět na ponk. „Chtěl jsem po mladé paní jen nějaké informace,“ řekl klidně.

„Ty dostanete na policejní stanici,“ zavrčel strážmistr. „Otočte se a ruce za záda!“

Obchodník se opřel čelem o jednu ze skříní. „Já bych paní učitelku poranil jen trochu...“

Josefína vyskočila ze židle a vyběhla do krámu.

Zakopla při tom o svou sportovní tašku a natáhla se jak široká, tak dlouhá.

V ten moment se otevřely vchodové dveře a dovnitř vrazil komisař Tvrdík s pistolí v ruce. Klekl si k Josefíně a očima hledal potenciálního pachatele.

„Švec!“ křikl.

„Situace pod kontrolou, komisaři. Jdu se zadržným k vám,“ odpověděl mu strážmistr a vyšel ven s majitelem obchodu v poutech.

Josefína se vyškrábala na roztřesené nohy. Měla se řídit radou své sestry a jít cvičit. Špek na břicho by jí sice bolel také, ale vděčila by za to fešnému trenérovi, a ne pošahanému psychopatovi.

„Vemte ho na stanici, strážmistře, a pošlete sem lidi, ať to tu zajistí,“ řekl komisař Tvrdík a zasunul zbraň zpět do pouzdra. Potom se otočil k Josefíně a upřel na ni přísný pohled. „Můžete mi laskavě říct, co jste tu dělala?“

„Viděla jsem tady Žemličku,“ polkla nasucho. „Chtěla jsem zjistit, o co mu jde.“

„A to vás nenapadlo, že ho policie sleduje taky?“ řekl tónem otce kárajícího nezletilou dceru.

„Ne,“ odsekla a shýbla se pro tašku. Mohl by ji alespoň hodit domů – tohle otcové pro dcery dělají. „Na shledanou.“

„Moment. Pojedeme na stanici sepsat protokol. A v autě mi můžete začít vyprávět, co se tu dělo,“ vyvedl ji z omylu.

„Fajn,“ vykročila ke dveřím.

„Netušila jsem, že mě ten blázen zná,“ pokusila se zachránit reputaci inteligentní ženy ještě dřív, než vyjeli z ulice před zastávkou, a hlasitě se vysmrkala.

Komisař Tvrdík na ni mrkl od volantu a podal jí svoji čepici. „Zapomněla jste, že už nežijete v Praze?“

„To jste si o mně už stačil zjistit?“ zeptala se lehce důvěrným tónem a nasadila si čepici na hlavu.

„Prověřili jsme si všechny zaměstnance školy,“ usadil ji.

Tož mi sklaplo, zasmála se v duchu sama sobě. Doufala, že se něco stane, jinak měla obavu, že se samou trapností zmenší do velikosti brouka.

Z utrpení ji zachránil komisařův mobil. Zvonění připomínalo kvičení selat těsně před porážkou.

„Slyším,“ přijal hovor Tvrdík a dal hlasitý odposlech.

„Pan Pilník ze zastavárny se nám pěkně rozpovídal, komisaři,“ pravil přístroj. Poznala hlas strážmistra Švece.

„No?“

„Jmenuje se Josef Hoňka. Ještě než jsme dojeli na stanici, naprášil plno zajímavých věcí na toho školníka. Hoňkův bratr prodal včera ráno matce Ivana Chatrného nějakou vzácnou misku. Když to Hoňka zjistil, chtěl tu věc zpátky. Došlápl si na starou paní před jejím domem. Těsně před tím, než ji z jeho vyptávání trefil šlak, mu řekla, že misku dala synovi, když šel do práce.“ Švec se odmlčel.

„Vida ho, trpaslíka,“ zasmál se komisař.

Josefína na něj pohlédla. Tvářil se spokojeně. Jako kocour před myší dírou.

„Hoňka se domluvil se školníkem. Žemlička mu v noci otevřel školu a vypnul alarm. Hoňka prohledal barák, ale nic nenašel. Pak odjel,“ pokračoval strážmistr.

Komisař zastavil u chodníku a podrbal se v počínajícím strništi na bradě. „A mrtvola?“

„Dušuje se, že tam žádná nebyla. Školník otevřel v prvním patře okno, aby to vypadalo na bezdáky. Hoňka ještě chvíli hledal a pak odešel.“

Na vteřinku se na obou stranách rozhostilo ticho. Na přední sklo začaly padat vločky velké jako cucky vaty.

„Fajn,“ řekl komisař potom a nastartoval. „Sjedu pro školníka. Uděláme konfrontaci a uvidíme, co z těch dvou ještě vyleze. Je docela možný, že Hoňka lže.“

„A učitelka?“

Podíval se na Josefínu: „Vezmu ji s sebou. Třeba si vzpomene, kde ta miska je.“

Telefon zmlkl.

„Já opravdu nevím, kde je,“ namítla nešťastně. „Naposled jsem ji –“

Tentokrát jí slova z úst vzalo bučení kravského stáda.

„Evo?“ Komisař upřel zrak mezi pohybuující se stěračce. „Sakra-mentský počasí.“

„Kde jsi?“ kontroval ženský hlas na druhé straně.

„Kde bych byl?“ řekl. „Pracuju.“

„Tomáši,“ pokračoval hlas kategoricky. „Stepovala jsem na Barrandově s tím chlápkem z reality skoro hodinu.“

„Promiň.“

„To je mi prd platný,“ odvětil hlas podrážděně. „Příště nic neslibuj a rovnou mi řekni, abych si to zařídila sama.“

A máš to, Tomáši, pokrčila nos Josefína a znovu frkla do kapesníku.

„Až budeš zas skuhrat, že tě bolí v krku...“ zahrozil hlas.

„Evo, musím končit,“ zalhal.

„Jasně, jako vždycky, když ti něco říkám...“

„Omlouvám se,“ vzdychl.

„Hele, řekneme si to potom,“ rezignovala s únavou v hlase. „Ahoj.“

„Ahoj,“ vypnul mobil.

Josefína zírala skrz okno na své straně a snažila se neusmívat. Pan Dokonalý a jeho rodinné strasti, pan Dokonalý je podpantoflák! Cítila, jak se znovu nabytým sebevědomím roste.

Zbytek cesty mlčeli. Sněžení zhoustlo, a když zastavili před školní budovou, nebylo vidět ani na dva metry daleko. V Žemličkově bytě a na chodbě v přízemí se svítilo. Josefína ten kousek ke vchodu

běžela. Nemohla se rozhodnout, co je horší, jestli ukrutná zima, nebo oslepující sněh.

Komisař ji ale chytil za rukáv ještě dřív, než stačila sáhnout na kliku. „Počkejte!“

Vrhla na něj nechápavý pohled, ale pak si poslušně stoupla za jeho záda. Potichu otevřel dveře a dal si prst před ústa.

„Jdeme loupit?“ zašeptala s hranou vážností.

Strčil ji dovnitř a opatrně nechal hlavní vchod lehce zaklapnout. Kapala z nich voda a tvořila na dlažbě výstavní síně loužičky. Napadlo ji, že nejsou první, kdo se musí potýkat s nepřízní počasí, jež panuje venku. Podlaha ve výstavní síni až ke školníkovu bytu byla mokrá. Vzápětí si všimla, že i některé panely s exponáty jsou potřísněné, a do nosu jí pronikl zápach alkoholu. Komisař přešel k jednomu z podstavců. Ve zbytcích šnečí schránky se válely skleněné střepy. Vzal jeden z nich do ruky a přičichl k němu. „Vodka,“ pokrčil nos.

V tu samou chvíli se dveře školníkovu bytu prudce otevřely a ven vyběhla Eva Vágnerová. Když spatřila komisaře, pokusila se na kluzkém povrchu zabrzdit. Nohy na vysokých podpatcích se jí ale smekly a ona vletěla Josefíně přímo do náruče.

„Vy!“ Výraz překvapení v ředitelčině tváři se změnil na zlostný úšklebek. Ruce jí vystřelily k Josefíninu obličejí. Ta už jen cítila, jak se jí umělé nehty nadřízené zarývají do spánků.

„Au!“ vykřikla vztekle a vši silou kopl ředitelku kolenem do břicha.

Komisař strhl Vágnerovou na zem a nasadil jí železka.

„To stačí!“ zakřičel jí hlasitě do ucha, čímž však docílil pouze toho, že se ředitelka začala hystericky smát.

„Něco se tu pálí!“ zvolala Josefína a došlo jí, že hoří.

Vběhla do bytu Aloise Žemličky. Školník ležel s doširoka otevřenými ústy v obývacím pokoji na pohovce nasáklé lihem a cosi ne-souvisle blábolil. Na stolku vedle něj se válely prázdné lahve. Jedna

strana sedačky hořela a plamen už přeskakoval i na koberec a závěsy. Strhla je i s garnýží a začala po nich dupat. Oheň se začal nebezpečně blížit k nohám bezvládného školníka.

„Komisaři!“ zaječela.

Tvrdík přiběhl, popadl Žemličku v podpaží a se zatnutými zuby a hlasitým hekáním ho odtáhl do předsíně.

„Základní umělecká škola Brod. Nejspíš otrava alkoholem, dýchá s obtížemi, puls znatelný,“ slyšela ho hned poté mluvit do telefonu. „Chci taky výjezdovku a hasiče. Ale hned!“

Sundala si bundu a hodila ji na hořící pohovku. Plácala do matrace tak dlouho, dokud z ní nezbyla doutnající žmolenka. Nakonec se zadýchaná a s očima červenýma od kouře vypotácěla z pokoje.

Komisař Tvrdík přidržoval školníka ve stabilizované poloze a kontroloval mu dech.

„Jste v pořádku?“ zvedl hlavu. „Sanitka je na cestě.“

„Kde je Vágnerová?“ rozkašlala se.

Aniž by z Josefíny spustil zrak, kývl bradou k výstavní síni. Jako bych první pomoc potřebovala já, pomyslela si.

Eva Vágnerová seděla na zemi připoutaná k trubce radiátoru, tvář zabořenou do žeber topení. Na punčocháčích se jí táhlo oko a béžový kostým měla samou šmouhu. Když za sebou zaslechla kroky, rozesmála se znovu jako pominutá.

Josefína na ni hleděla s podivnou směsicí lítosti a odporu. Dúmala, co všechno se muselo stát, aby se dospělá a celkem inteligentní žena začala chovat jako blázen.

Až houkání sanitky donutilo ženu zmlknout. Josefína otevřela dveře. Průvan vmetl přes práh oblak sněhových vloček. Zaclonila si oči a zamžourala do modrého poblíkávajícího světla.

„Tady!“ zamávala na přicházející záchranáře. Za nimi spatřila mohutnou postavu strážmistra Švece v doprovodu dalších dvou policistů.

Chvíli sledovala ruch, který s jejich příchodem nastal, a potom vyběhla do podkroví. Okna propouštěla dovnitř skrz husté sněžení jen tmou, ve které postupně zanikly hlasy z přízemí. Od stěn se odrážela pouze ozvěna jejich kroků. Bylo to zvláštní. Připadala si tu v tuhle hodinu poněkud nepatřičně. Jako by škola s nástupem večera ožila vlastním životem.

Zašátrala rukou po vypínači a rozsvítila. Ateliér se nacházel v takovém stavu, v jakém ho v poledne opustila. Zamyšleně se rozhlédla a při tom si snažila vybavit hodinu se školáči. Janička Pařízková si v té pitomé misce namáčela prsty, potom přiběhla ta bláznivá Renata Hadrboľcová, pak... pak se pokadil Honzík a ona s ním šla na záchod... Josefína si povzdychla a podívala se pod skříně. Nemohla nakonec ta malá kráčmera misku sebrat?

Pod nábytkem objevila jen zakutálené pastelky, kusy ztvrdlé hlíny a chuchvalce prachu. „Sakryš,“ utřela si nos do rukávu a sedla si na paty.

Upřela zrak na místo, kde obyčejně Janička Pařízková sedávala. Kousek od její židle ležel igelitový pytel s hlínou připravenou na modelování. Svráštla čelo. Že by... Josefína dolezla po čtyřech pod pracovní stůl a sáhla do pytle. Téměř okamžitě v mazlavé hlíně nahmatala cosi tvrdého. Zanořila prsty hlouběji.

„Ta mrška,“ zasmála se, když pohlédla na červeně glazovanou keramiku ve své ruce. Opatrně vybrala zbytek hlíny z misky a vylezla zpod stolu.

Když sbíhala po setmělém schodišti do přízemí, srazila se s komisařem Tvrdíkem. V posledním okamžiku ji zachytil, aby se neškutálela dolů.

„Jedna mrtvola bohatě stačí,“ řekl káravě.

„Mám ji!“ strčila mu hrdě misku před oči, aniž by si uvědomila, že ji ten podpantoflák v podstatě drží kolem pasu.